

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MENJÜNK EL MIND BETLEHEMIG

Alapige: Lukács 2,8-20

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”

És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg, hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.”

Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk, hogy ezen a reggelen is a gyülekezet közösségébe, a te házádba siethettünk.

Áldunk, hogy örökkévaló lehajló szeretettel szerettél bennünket, köszönjük, hogy karácsony éjszakáján a menny jött a földre azért, hogy betöltse ezt

MENJÜNK EL MIND BETLEHEMIG

---

a nyomorult embervilágot mennyei fény, mennyei lelkiület, meghirdetett ige, hívogató szó. Azért, hogy elénekelhessük kétezer évvel később is, hogy csak téged illet szívünk tisztelete.

Urunk, ismersz bennünket, látod életünket, hogy valóban csak téged imádk-e, csak benned találunk-e meg mindent, ami az életre és kegyességre szükséges, csak rád figyelünk, rád hallgatunk-e.

Mivel nem mindig van így, kérünk, ezt az ünnepet és ezen az ünnepen elhangzó igéket is használd fel arra, Urunk, hogy általa pásztorolj, terelgess, vezess bennünket. Újból és újból szükségünk van az ünnepre, annak megerősítő üzenetére.

Kérünk, áldd meg ezt az adventi vasárnapot is a számunkra, és majd az egész ünnepet, amely következik. Kérünk, segíts abban, hogy mi is az Úr Jézus Krisztust magasztaljuk, mint egyedül üdvözítőt.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a vasárnapon, a tízórai istentiszteleten közöttünk lesznek gyermekeink is. A családokkal együtt kezdjük a karácsony ünneplését. Engedjétek meg, hogy ilyenkor a nyolc órai istentiszteleten is azt az igét olvassam és hirdessem, amit majd a tíz órás istentiszteleten ők is hallani fognak.

Amikor a pásztorok történetét kiírták a gyermekmissziósok erre a vasárnapra, arra gondoltam, hogy ez már annyira ismerős és olyan sokszor olvastuk, hogy talán már kívülről is el tudnánk mondani. Ahogy elolvastam, észrevettem benne néhány szót, üzenetet, ami a számomra is újjá lett, hiába harmincegyedik karácsonyon hirdetem, mégis el lehet mondani: e régi hír örökre új.

A pásztorok történetéből szeretném elmondani ma azt az egyszerű és nagyszerű igazságot, amit ebben olvasunk, hogy a pásztorok nem maguktól jutnak arra az elhatározásra, hogy menjünk el mind Betlehemig. Az Úr dicsősége körülragyogja őket, és az angyallal hirtelen mennyei seregek sokasága jelenik meg, Betlehem mezeje felett a XXI. századot is megszégyenítő mennyei díszkivilágítás lesz, mennyei szózat hangzik, a legcsodálatosabb karácsonyi prédikáció hirdettetik: született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában. Akkor a pásztorok egymáshoz fordulnak, és azt mondják: Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.

Életük egyhangúságába angyali ének és a sötétségbe ragyogó fény robban be, arról hallanak: megszületett a Messiás, (akiről esetleg már a régi próféciákból tudhattak, tanítóiktól hittanórán hallhattak) — ez pedig nektek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

A pásztorok nem maguktól jutnak erre az elhatározásra, hogy menjünk el akkor mind Betlehemig, és lássuk meg, amit az Úr kijelentett nekünk, ha-

nem Isten igéje munkálja bennük ezt az elhatározást. Az Isten munkálja bennük ezt az indulást, és a kijelentés egyúttal felszólítás is lesz számukra.

Így karácsonykor ebben a történetben szépen kitűnik, hogy nemcsak mennyei fényekről beszélhetünk, mennyei hangokról szólhatunk, hanem mennyei erőket is látnunk kell. Hiszen amikor az angyal kijelenti nekik, hogy Megváltó született, akkor ez arra indítja a szívükben őket: menjünk el mind Betlehemig. Nem városnézőbe mennek ezek a pásztorok, hanem egy gyermeket keresnek. Ma sem egy helyiséget kell keresnünk, hanem egy személyt, akiben testet öltött Istennek irántunk való szeretete és bocsánata.

Őszintén elmondom, hogy sosem vágytam a Szentföldre, nem ítélem meg, és nem ítélem el azokat, akik látni szeretnék valóságban is, földrajzilag is a Golgota hegyét, vagy azt a helyet, ahol állítólag Jézus Krisztus született. Egyszer valaki megkérdezte tőlem: te nem akarsz Jézus lábnyomán járni? De, én mindennap azt szeretnék, de itt Magyarországon, ahol élek, itt szeretnék mindig Jézus Krisztus lábnyomában járni.

Ez, hogy menjünk el mind Betlehemig, nem azt jelenti számunkra, hogy keressük fel Betlehemet, nekünk is el kell menni, eleget kell tenni Isten igéjének, hanem ez azt jelenti számunkra, hogy ezt nemcsak meg lehet tenni ma is, 2014 karácsonyán, hanem meg is kell tennünk. És nemcsak karácsonykor, nemcsak ünnepeken, nemcsak vasárnapokon, hanem naponta el kellene mennünk Betlehemig. Oda menni, ahol Jézus Krisztus van.

Ha reggel kinyitjuk a Bibliánkat vágyakozó szívvel, igére éhes lélekkel, és felkeressük a kenyér házát, mert Betlehem neve ezt jelenti számunkra ma is, ha mennyei, élő kenyeret keresünk, akkor eljutottunk Betlehemig. Ha úgy állunk meg az úrasztalánál akár karácsony ünnepén, vagy minden alkalommal, hogy „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, mert jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózva, meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz”, akkor egészen nyugodtak lehetünk, hogy eljutottunk Betlehemig, mert Isten szavának és igéjének engedtünk.

Ha meg tudunk bocsátani az ellenünk vétkezőknek, ahogy erre Jézus Krisztus tanított és példát adott nekünk, ha azt tudtuk mondani a haragosunknak: ne haragudj rám, még akkor sem, ha ezt a haragot nem is én gerjesztettem, és nem is én indukáltam, de ez a harag kiáradt és valahogy elmérgesedett, azt tudom mondani ragyogó arccal, tényleg szabad lélekkel, szabad szívvel: bocsáss meg — bocsánatot adok és kapok, akkor eljutottunk Betlehemig. Ha le tudunk hajolni az elesetthez, úgy, ahogy Jézus Krisztus tanított erre bennünket, mert ez kedves az Úrnak, és az Ő nevében cselekszünk, akkor legyünk egészen nyugodtan, hogy már eljutottunk Betlehemig.

Így tehát nem fizikai értelemben értjük, hogy menjünk el mind Betlehemig, hanem azóta is úgy értjük: Jézushoz menni, és miután eljutottunk Jézushoz, akkor pedig Jézussal járni a mi utunkat.

MENJÜNK EL MIND BETLEHEMIG

A pásztoroknak még Betlehemig kellett menni, hiszen ez volt a jel számukra, hogy egy kisgyermeket találnak bepólyálva feküdni a jászolban. Valóban akkor még Isten Fia a tetetöltése után egy magatehetetlen, kicsiny gyermek, szülei segítségére szorulva ott fekszik a jászolban. De olyan szép, hogy ha az ige mellé egy másik igének a kijelentését tesszük, amelyben azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus járt városról-városra és faluról-falura. Nem mindig azt várta, hogy hozzá menjenek, hanem Ő maga ment másokhoz. Keresztülment Jerikón, mert vannak ott olyan életek, akiknek szabadságra és tiszta szívre van szükségük. Vannak ott életek, akiknek új és örök élet kell.

Aztán keresztülmegy Samárián, mert van ott egy asszony, meg egy város, amelyik éli a maga bűnös életét, és keresné az élő vizet, hogy ne kelljen jönni a kútra meríteni többet. Jézus Krisztus leül ott vele beszélgetni, mert nekünk olyan Jézusunk van, akiről azt mondja az ige: járta a városokat, a falukat, és akiről az ige azt mondta: „azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.”

Jó, hogy ma is így van ez. Nem testileg, ahogy a múlt vasárnap hallottuk, hanem igéjére, Szentlelkére, fenségére nézve soha nem távozik el közülünk.

Ez az ige azt mondja nekünk: menjünk el mind Betlehemig. Bár a karácsonyi igehirdetésben — ahogy mondtam az előbb — erre nem volt felszólítás. Érdekes, hogy nem azt mondják az angyalok: menjetek el Betlehembe, csak annyit jelentenek ki, hogy ott találnak majd egy jászolt, és benne egy gyermeket, Isten szeretetének, igazságának, irgalmának, bocsánatának a jeleképpen.

A jel mindig azt jelenti: ezen túl kell látni. Valamit jelképez a számunkra. Az angyalok nem mondják azt ezen a karácsonyon, hogy menjetek el. Annyit mondanak: született, az angyali seregek pedig zengik, hogy dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, az emberekhez jóakarát. Ezek a pásztorok hallják a kijelentést, az ígét, és tudják, mit kell tenniük, amikor hallják ezt a kijelentést.

A tékozló fiúnak senki nem mondta, hogy menjen haza. Abban a példázatban, amikor magába száll, akkor ő maga dönt úgy: felkelvén elmegyek az én atyámhoz, és azt mondom neki: atyám, vétkeztem az ég ellen és te elled. De valami figyelmezteti őt erre: amikor eszébe jut, hogy az én apám házában a béresek is bővülködnek kenyérben. Ez inspirálja őt arra, hogy menjen haza. Álljon az atya színe elé, mondja azt neki: az, amit tett, az ellene és az ég ellen való halálos véték volt. Mondja azt: nem vagyok méltó semmire, még arra sem, hogy fiadnak hivattassam, de tegyél nyugodtan olyanná, mint a te házában az utolsó béres. — És olyan megdöbbenő, hogy amikor Isten igéje erővé lesz az ember számára, akkor úgy járunk, mint ezek a pásztorok, meg mint a tékozló fiú, meg sokan mások: Tudjuk, hogy mit kell tenni.

Sokszor megdöbbenek, amikor egy-egy vasárnap után visszajelzést kapok. Kiderül, hogy az, amit az illető hallott, el sem hangzott a prédikációban, de állította, hogy az hangzott el. Mondtam: hallgassa meg ismét, mert egé-

szen biztos, hogy az nem hangzott el, de hálát adtunk Istennek azért, hogy ő ezt úgy értette. Nem teológiai dolgokról volt szó, hanem az igének a gyakorlati megéléséről.

Emlékszem arra az asszonyra, mert emlékezetes evangelizáció volt valamikor húsz évvel ezelőtt az egyik kis faluban. Az igehirdetés után odajön egy fiatalasszony, és azt mondja: úgy látszik, akkor nekem ma vinnem kell az anyósomnak egy tányér süteményt. Abszolút nem volt ilyen az igehirdetésben, nem erről szólt az ige.

Látjátok, hogy azt érezte át, amit a pásztorok. Menjünk el egészen Betlehemig. Nem erről szólt az ige. Nem arról szól az ige, hogy menjetek Betlehemig, és mégis érzik és tudják, hogy ez mire indítja őket. Isten mit akar az életükkel: hogy meggyőződésre, hitre jussanak, és hazamenve majd dicsérjék és magasztalják az Istent, mert abban az éjszakában addig, míg Jézusig nem jutnak, ez nem megy. Ahogy az a fiatalasszony sem tudta Istent dicsérni és magasztalni addig, amíg az anyósával szemben harag, sérelem, meg nem értés volt a szívében.

Amikor Isten igéje felhangzik, akkor lássuk meg belőle, hogy ott nemcsak mennyei fények munkálkodnak, nemcsak mennyei hangok, hanem mennyei erők kezdenek el munkálkodni, amelyek az ember értelmében, akaratában dolgoznak, és végbeviszik azt a csodát, amit itt a pásztorok életében is látunk.

Halljuk az ígét, és megértjük, hogy mit kell tenni. Megértjük, hogy ki kell békülni, nem szabad engedetlennek lenni. Megértjük, hogy nem mindig enyém az utolsó szó, és nem mindig nekem van igazam — bár én úgy gondoltam. Mélyen meghajlok Isten színe előtt.

Ezen a karácsonyon is adjunk hálát azért Istennek, hogy sokszor és sokféleképpen szólt, és szól nekünk. Vonz bennünket, hogy menjünk el mind Betlehemig.

Néhány héttel ezelőtt a szülőfalumban voltunk nagynéném temetésén. A temető egy kisebb dombon van, és a dombról hallottam a harangoknak szavát. Egy mellettem álló kedves atyafinak azt mondtam: olyan hálás a szívem, hogy visszaemlékszem arra, hogy 45 évvel ezelőtt ezeken a harangokon keresztül hívogatott engem Isten. Könnyes szemmel mondtam neki: de jó hallani ismét ezeket hangokat, a haragok szavát, mert hatéves koromban vonzott engem Isten az Ő házáig. Azt mondtam édesanyámnak: reggel 8 órára gyerekóra akarok menni, amikor sokan azt mondták a gyermeknek: aludj még. Az egyetlen szünnap vasárnap volt. Aludj, most pihend ki magad. De én éreztem azt az ellenállhatatlan vonzást Istennek, hogy menni kell.

Ezek a pásztorok is valami hasonló ellenállhatatlan vonzást éreznek: menni kell.

Aztán Berekfürdőn egy lelkipásztor két évvel később adott nekem egy könyvet, egy evangéliumi iratmissziós könyvet. Ebben is Isten vonzását és hí-

MENJÜNK EL MIND BETLEHEMIG

---

vását éreztem. A lelkipásztor akkor Apagyon szolgált, csak Berekfürdőn volt. Utána rá két évvel hallottam őket a vencselői templom szószékén énekelni feleségével együtt, csodálatos lelki énekeket. Az én szívemben csak egy vágy volt: menjünk el mind Betlehemig. Elmenni addig a Krisztusig, aki a mennyből alászállt erre a földre. Aki megtette azt a hatalmas utat érettem, hogy legalább azt a néhány lépést én tegyem meg felé, meg mások felé is, hogy a nagy parancsolat beteljesedjen: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Amikor eljutnak a pásztorok, akkor valóban azt mondják: így van, ahogy hallották. Elcsodálkozott mindenki azon, amit a pásztorok mondtak, mert továbbadják és továbbmondják az igét. Nem tartják meg maguknak, hanem a gyermek felől kijelentetett, azt mondják el.

Ebben az igében látjuk azt, hogy ezek a pásztorok túllátnak a jelen. Túllátnak a pólyán, a jászlon, és elmondják e gyermek felől mi jelentetett ki. Az, hogy Megtartó. Üdvözítő. Az egész népnek öröme lesz. Ezzel telik meg az istálló, az a szegényes, sötétes, félhomályban, hogy Isten szeretete testet öltött egy kicsiny gyermekben. A pásztorok ezt mondják tovább. Amikor visszatérnek, dicsőítik és magasztalják Istent mindazért, amit hallottak és láttak, ami kijelentetett nekik. A kapott ajándék Krisztusban nemcsak ajándék, hanem feladat is.

Ettől kezdve megértik ezek a pásztorok, hogy amit kaptak, nemcsak az övék, az az egész népnek az öröme lesz. Ha ők megértettek valamit, akkor másoknak is meg kell érteni. Ha ők elmentek Betlehemig, akkor mások is el tudnak menni. Ha ők felfedezték Krisztusban a Megváltót, akkor másoknak is megadatik ez, és hazamennek dicsérve és magasztalva az Istent mindazért, amit hallottak és láttak.

Hálás voltam ezért, hogy így van az igében: amit hallottak és láttak. Nemcsak azért hálásak, amit láttak, hanem azért, amit hallottak. Miután azt hallották a gyermek felől: ez jel, és miután őt megtalálták, akkor bizony a második része is igaz az igének: Megtartó, Szabadító, Üdvözítő. Ha az első fele igaz, hogy Betlehemben, a kenyér házában, egy istállóban ott van az élet kenyere egy kisgyermek képében, akkor a kijelentés másik része is igaz: Ő a Megváltó, az Üdvözítő, Ő a mi reménységünk. — És visszatértek, hálát adva, hogy mindent pontosan úgy hallottak és láttak. Pontosán minden úgy történt, ahogy Ő megüzente nekik.

Adja meg az Úr, hogy ezen az ünnepen, ha még eddig nem, eljussunk Betlehemig.

Füle Lajos bácsinak van egy kedves verse, amit pontosan ennek az igének az alapján írt. Egy mondatára emlékszem: Betlehemig? Félútig sem jutottál.

Legyen ez az ünnep, ez a mai vasárnap is annak az alkalma, hogy meg-lássuk meddig jutottunk. Munkált-e Isten igéje bennünk áldott és szent cse-

lekvést. Munkált-e bennünk Isten igéje Krisztus iránti hódolatot, Isten iránti dicséretet, magasztalást, lelkendezést, örvendezést.

Amikor a pásztorok visszamennek, mert vissza kell menni, a nyájuk mellé. Mindenki visszamegy. Lejárnak majd a szabadnapok, diákoknak véget ér a kéthetes szünidő, amit nagyon vártak, és amit valahogy kibírnak. A betegnek vissza kell mennie a kórházba, akit karácsonyra kiengedtek.

De nem mindegy, hogyan mentek vissza a pásztorok: dicsérve és magasztalva Istent. Amikor megkezdődik a jelenés, még félnek, amikor befejeződik a történet, amikor végére járnak annak, amit az Úr angyala hirdet, akkor Istent dicsérik, magasztalják és áldják. Így lesz mindenki, aki elindul a hit útján. Így lesz mindenki, aki elindul, hogy Krisztusban lássa beteljesedve az üdvösségét. Így leszünk, vagy így vagyunk már most mindannyian. Maradjunk meg Isten szeretetében, növekedjünk a kegyelemben és a mi Urunk, megtartó Krisztusunk ismeretében, mert Ő az, aki Megtartó, Üdvözítő, aki nekünk született — de tegyük személyessé: aki nekem is adatott.

Ha valaki el tudja mondani ezt: aki nemcsak a pásztoroknak, nemcsak a bölcseknek, nemcsak azóta sokaknak, hanem nekem is adatott, az enyém is, és én az Övé, annak lesz igazi karácsony-ünnepe és öröme, mert betölti szívét a mennyei hang, a mennyei fény és a mennyei erő: a Szentlélek ereje.

Imádkozzunk!

Urunk, hálát adunk a betlehemi mezők felett felhangzott igéért, mennyei üzenetért, annak tartalmáért, amelyben belesűrűsödött sok-sok évszázad ígérete, belesűrűsödött a te atyai szíved szeretete, irgalma, igazsága.

Köszönjük, hogy karácsony éjszakáján testet öltött a Szentháromság második személye.

Kérünk, áldd meg ezt az ünnepet. Add, hogy akik csak külsőképpen ünneplik, akik csak a fényre kíváncsiak, vagy valami másra, azok hadd jussanak el Betlehemig, hozzád, Úr Jézus Krisztus.

Kérünk, szenteld és úgy áldd meg számunkra ezt az ünnepet, hogy mi a felhangzott, olvasott és megértett igék alapján olyan emberekké váljunk, akik tudják, mit kell cselekedni. Akikben az ige történéseket, cselekvéseket, gondolatokat indít el, amelyek ebben a világban ragyogó cselekvések és gondolatok lesznek.

Köszönjük, Urunk, hogy te tudod az életet megváltoztatni. Te tudtad a pásztorok félelmét is öröme fordítani. Te tudtad azt a félelmet úgy fordítani, hogy abból dicséretmondás, a te magasztalásod lehessen. Te tudod ezt ma is megtenni, drága Urunk.

Kérünk téged ezért a bűnbeesett világért, amely sok-sok éve ünnepli a karácsonyt, de kevesen jutnak el Betlehemig, a megfeszített és feltámadott Krisztusig.

MENJÜNK EL MIND BETLEHEMIG

Kérünk, ezen a karácsonyon vedd körül azokat, akik nyomorúságban vannak, akik éjszaka tanyáznak a nyájuk mellett, és ez jelenti számukra a betegséget, esetleg a gyászt, a magányosságot, a mindennapi küzdelmet, harcot, feladatot, valamilyen családi konfliktust, valamilyen haragot, irigységet, békétlenséget, türelmetlenséget.

Könyörülj meg, Urunk, hogy a te néped valóban felszabadulva tudjon téged ünnepelni, és hódolva előtted lenni, mert megszabadítottál bennünket az ördög hatalmából, és átvittél a te dicsőséges országodba.

Kérünk, hallgasd meg azokat az imákat is, amiket most csendben, magunkban mondunk el, de neked és előtted.

Ámen.

A 326. dicséretet énekeljük.

Di - cső - ség mennyben az Is - tennek! Az an - gya - li se - re - gek
ví - gan így é - ne - kelnek: Di - cső - ség, di - cső - ség Is - tennek!

2. Békesség földön az embernek!
Békesség földön az embernek!
Kit az igaz szeretet a kis Jézushoz vezet:
Békesség, békesség embernek!
3. Dicsérjük a szent angyalokkal,
imádjuk a hív pásztorokkal
az isteni gyermeket, ki minket így szeretett,
dicsérjük, imádjuk és áldjuk!
4. Kis Jézus, ne vess meg bennünket,
hallgasd meg buzgó kérésünket,
jászolodnál fogadjuk, hogy a vétket elhagyjuk,
ó Jézus, ne vess meg, hallgass meg!
5. Dicsőség az örök Atyának,
és értünk született Fiának,
s mindkettő Szent Lelkének, a malaszt kútfejének:
dicsőség, dicsőség Istennek!